ISSN 0132-4462

1987

КВІТЕНЬ

№ 7

перець

Мал. О. КОХАНА

— Та нічого не треба діставати — дачу мерщій прибери!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Можете не дивитися в об'єктив: ніяка пташка уже не вилетить!

«КОПАВ, КОПАВ КРИНИЧЕНЬКУ...»

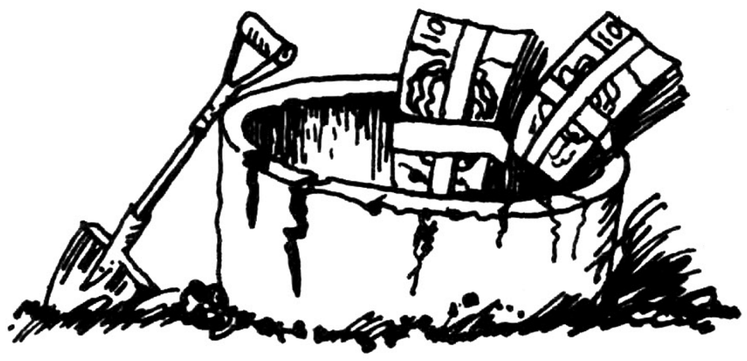

Цю пісню весело заспівав 15 квітня 1986 року Леонід Архипович Власенко, колгоспний коваль із села Оникієве, коли вийшов за ворота Маловисківської рембуддільниці. Щоправда, сам він криниці не копав і не збирався її копати. Цей процес, оспіваний у народних піснях, мали виконати висококваліфіковані копачі, яких порекомендувало Л. Власенку оголошення, котре повідомляло, що «Маловисківська ремонтно-будівельна дільниця облпобутуправління приймає замовлення на копання криниць».

— Добре діло,— сказали Леонід Архипович і ще вісім його сусідів, які увійшли до нього в пай.

Зібрали гроші, і поїхав Л. Власенко у райцентр. А повернувся він додому з квитанцією-нарядом на вісімсот карбованців у кишені і з радісною звісткою, що в кінці квітня питимуть вони чисту воду з нової криниці. На радощах навіть хотів засипати старий колодязь. Та втрутилася дружина.

— Стривай, не чіпай. Хоч і поганенька в ньому, а все-таки вода. Хтозна, коли ще той колодязь викопають?

І як у воду дивилася! Але не з нової криниці. Бо вже рік минає, а копачі пальцем об палець не вдарили, не те, щоб заступом об землю.

Уже й сусіди скоса зиркають на Л. Власенка: чи, бува, не заплатив він гроші туди, куди не треба? Не раз їздив Леонід Архипович до рембудівців: і просив, і вимагав, і соромив. А вони своєї співають:

— Гроші заплатили, квитанцію маєте, то сидіть і чекайте.

Пісенний герой, розуміючи, яке важливе значення в селі має криниця, копав її, як відомо, «неділеньку, дві». Хоча слів із пісні викидати не годиться, Л. Власенко переробив її на свій лад: «Копав, копав криниченьку, один рік та ще й другий!» Бо пісня в такій редакції більше відповідає темпам роботи обіцяльників із Маловисківської рембуддільниці.

В. БУЛАВКО.

Кіровоградська область.

Віктор СКАКУН

Байки

НЕ ТА НАУКА

Застав Господар Козеня у шкоді —
В капусті на городі...
«Ну, начувайся, капоснику клятий!..»
Зачувши річ таку,
Мале взялось його благати:
«Простіть!.. Це вперше на віку!
Такого ще зі мною не бувало.
Не знаю, як в халепу встряло»...
В руках Господаря — батіг,
Тож так би міг
Шкодливця відшмагати,
Що не впізнала б рідна мати.
А він: «Гаразд. Іди, скуби травичку,
Та кинь оцю погану звичку»...
Як тільки Козеня дісталось перелазу,
То й замекекало відразу:
«Дивак ти, хоч уже й вусатий,
Не ті часи, щоб нас повчати!..
Чого на мене зириш косо?!
Бувай!...»
І подалося в просо.

«ТВОРЕЦЬ»

— Це я творець
Отих барвистих хмар! —
Чадить з погордою
Хімпромівський Димар.

БУВАЄ...

І досі невідомо, з чого Грак
Зажив у лісі слави як співак.
Тепер він солов'ям дає концерти...
Потіха! — Можна вмерти!

ВВІЧЛИВИЙ КІТ

— З тобою, Мишко,
Грався б я до ночі!..
Та вибач, дорогенька,—
Їсти хочу!..

КАПКАН І САЛО

— Мишей ловлю не гірше, ніж коти! —
Капкан в коморі вихвалявсь зухвало.
— Еге ж, багато наловив би ти,
Коли б не я,— з гачка озвалось Сало.

ІЩЕ РАЗ ПРО ЛЮБОВ...

Щодня Хомут
Питає у Кобили:
— За що, скажіть,
Мене ви полюбили?..

Поминальний а ля фуршет

Можна сказати, що все це було б досить смішно, якби не закінчилось так трагічно.

Та й почалося з драматичної ноти. Померла у старшого майстра ремонтно-механічного цеху виробничого об'єднання «Стирол» Ю. М. Погуляйка близька людина. Цілком закономірно, що в такі скорботні для людини дні товариші по роботі стають, як то кажуть, поруч, намагаються допомогти морально, а по можливості й матеріально.

Не відмовили в братерському співчутті й старшому майстрові. А коли він звернувся до начальника цеху О. Я. Печеного з проханням виділити кількох дужих хлопців, щоб викопати яму, відмови, ясна річ, не було. Начальник цеху викликав майстра М. Л. Пельца, коротко кинув тому: «Зроби!» — і пречудова сімка одразу взялася за лопати. Щоправда, добрих молодців підкріпили жінкою, але це можна трактувати як певне облагородження грубої фізичної сили. Бо виробничою необхідністю цього ніяк не поясниш.

Розпорядження О. Я. Печеного, здавалось би, треба було лише вітати. Якби не один нюансик. Навіть такий благородний вчинок треба погоджувати з керівниками підприємства. Бо ж відірвали від роботи одразу сімох працівників.

Але О. Я. Печеному це не спало на думку. Та, мабуть, і не могло спасти. Бо, як люблять висловлюватися криміналісти, прецеденту не було. Не звик Олександр Якович турбувати подібними дрібничками начальство. Вважав, що й так зійде.

Воно й сходило. Бо й начальство не дуже полюбляло відриватись від своїх масштабних турбот і пропускало такі моменти повз керівну увагу.

Отож і майстер М. Л. Пельц без будь-яких легковажних думок про виробничий розпорядок сміливо кинув: «Дійте, хлопці!» — і навіть не подумав призначити кого-небудь за старшого.

Але, як виявилося, був у пречудовій сімці неформальний лідер. Це з'ясувалося, коли хлопці покінчили зі справами, а безмежно вдячний старший майстер Ю. М. Погуляйко дістав кілька пляшок і запропонував поминальний, як кажуть французи, а ля фуршет.

— Ось, хлопці,— мовив він. — За упокій, як водиться...

Отой лідер — В. Л. Жмихов — і міг би рішуче заперечити й заявити, що хоча вони й на кладовищі, але все одно на роботі, і їм належить повернутися на підприємство. І не лише міг, а й мусив це зробити. Бо був головою цехової комісії по боротьбі з пияцтвом та алкоголізмом.

Він і заперечив. Проти того, щоб наливали по півсклянки, і зажадав, щоб налили по вінця.

— Ну, хлопці, будьмо! — пролунало із чотирьох горлянок. Троє пити відмовились.

Це «будьмо» лунало ще не раз серед похмурих хрестів і надгробків. Наприклад, В. І. Уланов — так той взагалі не відповів би, скільки, бо передчасно відключився. І його довелося попід руки відводити до машини.

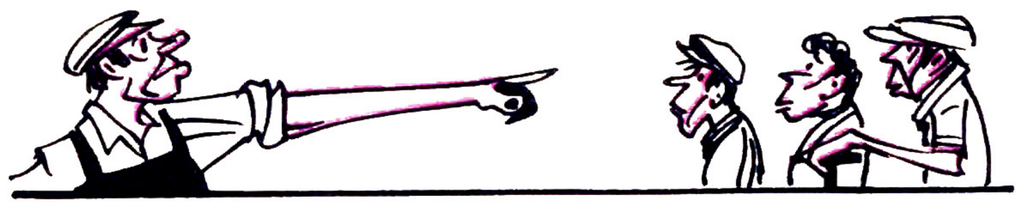

Цьому ж авто із колоритною компанією в кузові мала б перетнути шлях стрілець-контролер на прохідній Є. П. Лифенцова. Та Євдокія Петрівна принципово на це не пішла — боялась, що її з ніг звалить отой дух, яким несло з кузова.

Її як жінку можна зрозуміти. Ніжне створіння, хоча й з берданкою. А от як охоронця — ні. Бо ж робота є робота. Тим паче — відповідальна.

І лише за прохідною у компанії почалися певні труднощі. Точніше, у її неформального лідера, який, мабуть, відчував особливу відповідальність за поминальний а ля фуршет. Бо після того, як у лазні ще прийняли «по єдиній», тому ж таки Уланову зовсім відмовив вестибулярний апарат, і він розпластався живим трупом. А самому Жмихову нести його було не під силу. Інші вже розбрелися хто куди, залишився тільки трохи тверезіший Ю. В. Шуригін. Але його голова цехової комісії не терпів психологічно. Отже, в одній запряжці їм було незручно. І це закінчилося «підвищеною принциповістю»: ніс у Шуригіна від влучного удару Жмихова дещо деформувався.

Далі жертву слабкої вестибулярності Жмихов транспортував сам. Причому, курсом на периферійну дірку в паркані. Голові цехової комісії хотілося, щоб поминки закінчилися без ускладнень. Але не на прохідній.

Це був наслідок не дуже тверезого аналізу дійсності. Бо на прохідній того ж хмільного Шуригіна із скоригованим профілем носа навіть не удостоїли погляду. Як не помітили дуже амплітудної ходи ще одного учасника поминок — І. А. Паршука. Отже, можна було сміливо прямувати туди. Навіть із важковаговиком Улановим на плечах.

Але підняти його виявилося не під силу. І тоді голова цехової комісії на очах у майстра І. Т. Яценка хвацько осідлав автонавантажувач, щоб механізувати цю складну операцію. Звичайно, майстрові належало хоча б запитати, куди це в пізню годину, коли зміна давно закінчилася, людина без прав на водіння жене потужну техніку? Однак така виробнича дрібничка, як автонавантажувач із лихачем за кермом, не привернула майстрової уваги.

Правда, потужна техніка не виправдала надій Жмихова. Бо всі спроби закантувати на неї хмільного важковаговика залишилися марними. Хоча новоспечений водій старався так, що... зламав тому ребро й пошкодив печінку.

І все ж, мабуть, Жмихов вважав себе зобов'язаним довести справу до кінця. І таки довів — у прямому та переносному смислі. Бо почав тягти за ноги п'яного по дуже пересіченій місцевості. Отой шлях і став для Уланова останнім...

Така дика подія на будь-якому іншому підприємстві негайно б стала надзвичайною. Тільки не на «Стиролі». Тут навіть не спромоглися терміново повідомити про неї керівництву. Мабуть, із делікатності. Бо ж справа була звечора. Отож диспетчер об'єднання всього-на-всього подзвонила заступнику головного інженера з питань техніки безпеки М. Т. Липченку. А той щось не дуже втямив, про що йдеться. Але уточнювати не став і на місце виїхати полінувався.

Начальник варти О. М. Лукащук вирішила не псувати вечірнього відпочинку також і заступникові директора по кадрах В. Н. Гуляєву. Ось на цю обставину хотілось би звернути особливу увагу. Бо на «Стиролі» з порядком, як ми переконалися, щось не дуже. Хай нікого не заколисує той факт, що протягом року на прохідних об'єднання затримано 73 не зовсім тверезих працівників. Бо з таким рівнем контролю як, наприклад, у Є. П. Лифенцової, пройдеш мимо за милу душу. Та й в інших охоронців той рівень не вищий. На запитання «Що несеш чи везеш?» їм можна відповідати що завгодно. Все одно не будуть перевіряти.

І в цьому безперечна заслуга самого В. Н. Гуляєва. Віктор Никандрович заодно ще й обіймає і таку важливу громадську посаду, як голова комісії по боротьбі з пияцтвом та алкоголізмом усього об'єднання. Тож не будеш самого себе лякати астрономічними цифрами. А тим більше — відповідні організації. Чого доброго ще примчаться і запитають, як справи на полях битв із зеленим змієм у тому самому ремонтно-механічному цеху, де з випивохами воює активіст В. Л. Жмихов. Що їм відповіси, коли за весь рік там жодного разу не був?

На «Стиролі», схоже, звикли бачити приємні сни. І не лише заступник директора по кадрах В. Н. Гуляєв. Воно й зрозуміло: заплющиш очі — і немовби ніхто не гарцює на автонавантажувачах, ніхто не відволікає цілих бригад від виробництва, ніхто не провалює планів, що стало тут звичним явищем. А оті 114 випивох, які минулого року викупались у витверезнику, виховують самі себе методом аутотренінгу з елементами індійської йоги. І навіть поминальні а ля фуршети нарече закінчуються без жертв.

Словом, така благоліпність, що й очей розплющувати не хочеться.

А треба. Бо далі вже нікуди.

А. НАУМОВ.

м. Горлівка
Донецької області.

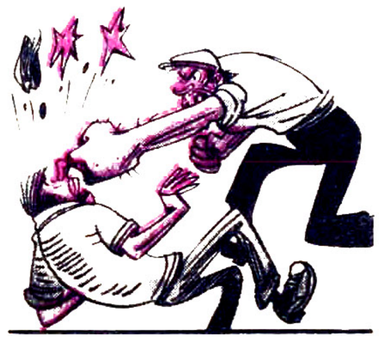

Траси і вихиляси

Автор відразу ж хоче запевнити: ні!

Він і думати не думав нічого подібного писати. Але — примусили!

Спочатку примусили думати. А коли думаєш, зігнувшись бубликом під дощем і на пронизливому вітрі, то в голову лізе чомусь не гумористична феєрія, а сатирична чортівня. Справді, з одного боку висить табличка, на якій чітко визначені часи прибуття-відбуття. А з іншого боку — ніякого прибуття не спостерігається вже казна-скільки часу, як у той бік не виглядай. До самісінького обрію чорніє порожня дорога, і нічого схожого на бажаний силует на ній не бовваніє.

А може, ота дорога в усьому винна? Все ж таки це не гладенькі рейки, а баюри, які ще мають місце (багато місць!), пробки, які вже стали явищем, та дорожньо-транспортні пригоди, яких, на жаль, не можемо позбутися.

Тоді навіщо створювати авторитетну комісію? Чому так прискіпливо підбирали до її складу найдосвідченіших представників ДАІ, відділу експлуатації, відділу безпеки руху? Робили пробний рейс із середньою швидкістю, рекомендованою Міністерством автомобільного транспорту УРСР для даного відрізку дороги, враховували час на зупинки, посадки-висадки пасажирів, баюри і, врешті-решт, складали паспорт на маршрут і графік зупинок, увічнений по всьому маршруту на отих табличках розкладу руху?

Отого самого розкладу руху, якого ніколи не дотримуються водії приміських автобусів...

Цю загадкову невідповідність, цю пекучу таємницю двадцятого віку могли б допомогти розкрити самі водії. Але хто наважиться полізти з нескромним, навіть нахабним запитанням до особи, поява якої в селі викликає вибух такого ентузіазму й пошани, котрі не снилися й середньовічному правителю під час його зустрічі з підданими? А якщо й наважиться, якщо й знайдеться такий сміливець, то одержить не менш загадкове пояснення: «Зламався».

Бо особа та може порушувати не лише якийсь там неавторитетний, хоч і складений авторитетною комісією, розклад руху.

От, наприклад, скільки вантажу може перевезти машина-тритонка? Мабуть — буравите ви чоло пальцем,— три тонни плюс-мінус декілька кілограмів. А скільки літрів квасу прийме у своє черево 800-літрова цистерна? Десь літрів 800 плюс... А скільки пасажирів може взяти приміський автобус, розрахований на 34 сидячих місця? Мабуть... Не поспішайте з відповіддю, бо потрапите отим пальцем у небо. Він може прийняти 34 пасажири навсидячки, плюс навпочіпки, навстоячки і наввисячки ще стільки, скільки захоче водій. А якщо плюси вже не лізуть, він так плюсоне їх гальмами, що вони перетворюються на суцільні мінуси... сторчака. І буває, стільки тих сплюсованих мінусів улізе в автобус, скільки не приснiться автобусному кондукторові і в найкошмарнішому сні.

Правда, пасажири не протестують. З гуманних, людяних позицій розуміють, хоч і знаходяться в тій позиції на одній нозі. Тісно, як кажуть, та затишно. Всім потрібно їхати. Он метушиться на узбіччі бабуся з кошиками, он жінка біжить, обплутана дітьми, бідолашна, он скарлючився під трьохспальним рюкзаком знак запитання в особі літнього чолов'яги, який прагне злитися з екологічним середовищем. Хіба кинеш напризволяще оцю геронтологічну бабусю, отих демографічних діток, ототой екологічний чоловікорюкзак? Хай влазять і дякують всевишньому та відділу кадрів автопідприємства, що у шофера таке чуйне серце. Проте хай не забувають і водієві дякувати — більш матеріалістично: монетками там чи зіжмаканими в процесі товарообігу папірцями. Тобто грошовими знаками. Теоретично ті знаки призначені для оплати автобусних квитків і адресовані державній касі, а практично водій квитків не видає і адресує знаки власній кишені.

— Стривайте! — залементує відірваний від автожиття читач.— Але ж це називається безквитковий проїзд! Адже існують штрафи, контролери... Хіба не знає про них водій?

Знає. Більше того, він дуже точно знає, де у кожний даний момент перебувають ті контролери з їхніми штрафами. Один на 13-му, другий на 37-му кілометрі траси. І чатують вони у засідці для здійснення «несподіваної перевірки» і виявлення (з подальшим покаранням) саме отаких спритних водіїв. Але не встигає контролер зручно вмоститись серед придорожніх кущів і змімікруватися з ландшафтом, як на 200 кілометрів до і від засідки всі водії приміських автобусів уже знають її точні координати. Спрацьовує глобальна система попередження лівим підфарником. І коли торжествуючий контролер раптом по-тигрячому вискакує з лісової хащі і владним жезлом зупиняє автобус, там панує такий фінансовий порядок, яким замилувався б і головний бухгалтер Держбанку.

Цікаво, скільки чесних і нечесних людей перевозить в середньому кожен автобус? Якби можливо було провести таке соціологічне дослідження, то, безперечно, співвідношення було б далеко не на користь останніх. То чому ж хоч один із тих чесних людей не підніметься і привселюдно не викриє водія-шахрая? Не затаврує його ганьбою? Не скаже контролерові: «Чоловіче! Ти недаремно годував комарів (чи купував дрижаки) у своїй засідці. Насправді ми їхали без квитків, хоч гроші заплатили. І тільки щойно отой пройда за кермом кинув нам рулончик квитків, щоб ми «обілетилися». І ми самі, власними тремтячими руками одірвали собі квитки. Ця нечесна, недостойна людина зробила всіх нас, чесних людей, своїми спільниками у злочині, в обкраданні держави, та ще й, бач, підморгує! Женіть його, судіть, на гарматний постріл не підпускайте до державних грошей!»

Ви підніметесь? Скажете? Викриєте? Ні, не підніметесь, не скажете, не викриєте. Так, ви чесна людина, але ви їдете в автобусі у своїх невідкладних — особистих чи службових — справах, а не у справах боротьби з нечесними водіями. Хай цим займаються ті, кому слід. А моя хата... тобто, сидіння, завжди скраю.

Проте давайте на цьому зупинимось. Інакше у читача може скластися враження. Незважаючи на те, що автор вчасно попереджав (див. початок). І фейлетон цей скерований не проти численної армії сумлінних, чесних і чуйних водіїв, які в будь-яку негоду скромно ведуть свої ЛАЗи і ПАЗи не завжди (ох, не завжди!) гладенькими приміськими трасами, а проти тих крутіїв, що навіть на гладеньких трасах дивують хитромудрими вихилясами.

Є. НАУМОВ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

МИША І ЧОЛОВІК

БУВАЛЬЩИНА

В кутку серед нічної тиші
Зашаруділа сіра миша.
У чоловіка сну — як не було.
Холодний піт зросив йому чоло.
Вже й вуха затуляв, вкривався з головою,
Не витримав — дав волю язику,
Затупотів ногами у кутку,
І врешті впав. Покликали «швидку»...
А миша залишилася живою.

Що миша, друже? Мишу не вини,
Як шуми ринуть геть зо всіх каналів.
Людину, бач, замучили вони,
А Миша — тільки доконала.

Федір ТРОЇЦЬКИЙ.

м. Лебедин
на Сумщині.

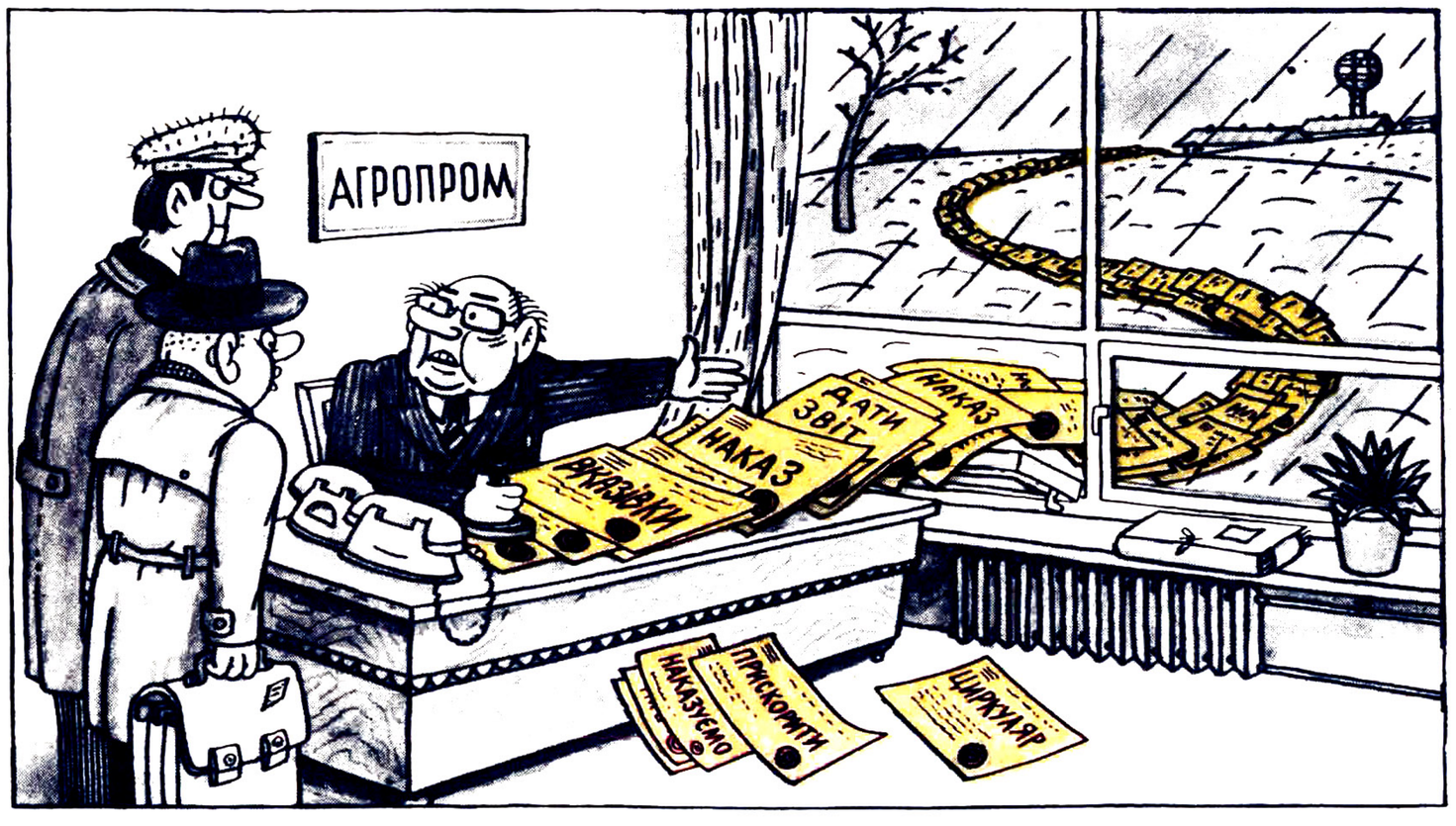

— Ідіть оцією доріжкою — і вона якраз до колгоспу приведе.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

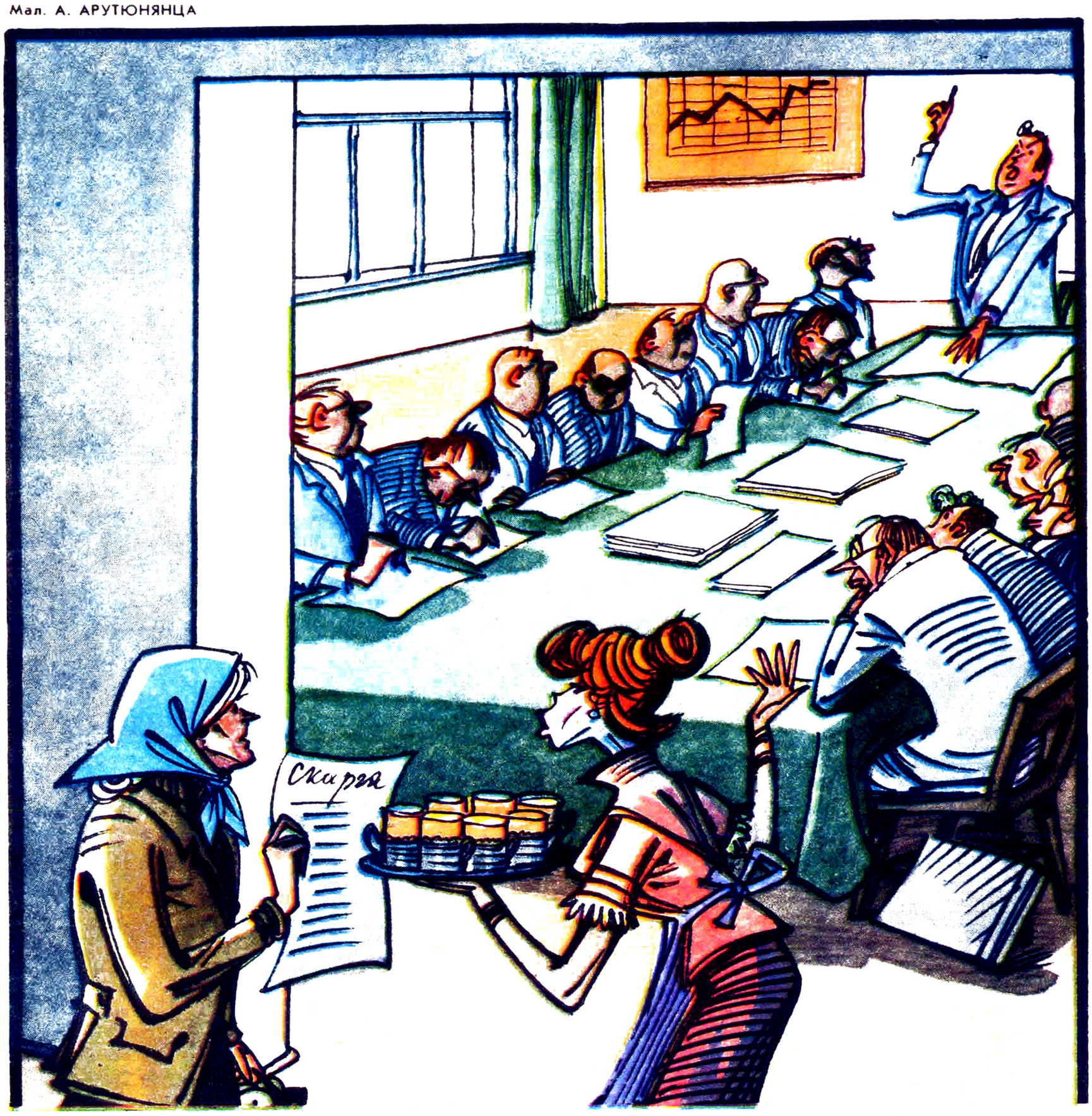

— Тітонько, тут зараз вирішуються глобальні проблеми перебудови, а ви знову зі своєю дрібничкою!

ГУМОРЕСКА

Демонструвалася ще тільки перша частина короткометражного фільму. Першого фільму у творчому доробку режисера-дебютанта. Початківець знав, що за лічені хвилини він мусить стати перед публікою і не просто посміхатися і кланятись, як це роблять великі й відомі, а й щось говорити, відповідати на запитання; стояв за кулісами й тремтів, аж цокотіли зуби.

— Головне,— підбадьорював та заспокоював дебютанта художній керівник і наставник,— не бійся публіки. Вона різна — комусь сподобалося, а всім ніколи не догодиш. Фільм є і вже іншим не буде. Усе, що в ньому,— твоє художницьке бачення, себе ти виявив, а кому не до шмиги, хай спершу навчиться розуміти мистецтво... Коли запитають, як працювалося, знаєш, що відповісти?

— Угу.

— Хто художній керівник?

— Пам'ятаю. Ви ж.

— Як допомагала дирекція?..

— Домовились же — добре.

— Які плани на майбутнє?..

— Ви ж казали. Якщо затвердять.

— Чого ж тремтиш, коли все знаєш?

— Не знаю, що відповісти, якщо запитають, які маю почесні звання, призи, дипломи та інші відзнаки,— скромно зізнався молодий, але вже незаперечний талант.

Іван КОЧАН.

Рекламація

ГУМОРЕСКА

Одержали рекламацію на дверні замки. Йду до заступника головного інженера Олени Микитівни, яка безпосередньо відповідає за якість. Порадитися, що з тією рекламаційною «бомагою» робити — комусь перефутболити чи самому відписати. Дивлюся: папери на столі розкладені, сумочка лежить, телефон деренчить, а самої заступниці немає.

Ну, раз так, зазирну до Марини Дмитрівни. Як-не-як, інженер-технолог — порадить, проконсультує.

Зазираю. Папери, сумочка, телефон...

Ну, якщо і Дмитрівна відсутня, забіжу до Тамари Овсіївни. Усе ж таки старший інженер, виконує обов'язки начальника виробничого відділу. Теж порадить, проконсультує.

Забігаю.

Роззираюсь.

Теж немає.

— Вам Анпілогова потрібна? — глипає на мене поверх окулярів Яків Григорович, сусіда Овсіївни по кабінету.

— Еге ж, вона.

Яків Григорович спрямовує вказівний палець у підлогу.

— Ага, зрозуміло...

Спускаюся східцями в курилку. З неї виповзає хмаровиння тютюнового диму, долинають жіночі голоси.

— Ви тільки погляньте на цей замок!

— Ну, замок як замок. Навіть з елементами естетики.

— А спробуйте-но відкрити його!

Настає пауза.

— Він що, із секретом?

— Звичайнісінький.

— Неподобство!

— Халтура!

«А вони ділові, наші інженерки,— відзначаю собі, спускаючись нижче. — Навіть під час перекуру вболівають за справу, готову продукцію випробовують».

— Я цього так не залишу! — пізнаю голос заступниці головного. — Настрочу рекламацію...

«Куди настрочить і кого звинуватить? — дивуюся. — Саму себе чи що?»

Розгортаючи руками димовисько, спускаюся ще нижче. І що ж бачу? Марина Дмитрівна і Тамара Овсіївна, пихкаючи сигаретами, смикають, торсають і не можуть відкрити замок на модерному портфелику.

— Я ж тільки вчора його купила! — розпачливо вигукує Олена Микитівна і додає ще кілька не дуже дипломатичних слів.

«Так ось куди вона, заступниця, напише рекламацію! — здогадуюся. — На шкіргалантерейну фабрику...» Достоту ділові-таки вони люди. Навіть під час перекуру продукцію на якість випробовують. Шкода тільки, що не власного виробництва.

Михайло ПАЛЬЧИК.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— І ганьбу винесемо, аби тільки дірку в паркані не забили!

Залізобетонний аргумент

Приємно, коли тобі розв'язують руки і дають простір для ініціативи. Дерзати хочеться. Творити! Таке утнути, щоб довкола від захоплення прицмокували. Мовляв, ох і молодці!

Мабуть, отак почувалися і деякі працівники Волинського філіалу інституту «Укрдіпроміст», коли їм розв'язали руки, щоб вони прив'язали проект майбутньої школи до місцевих умов.

Умови, прямо скажемо, були далекі від ідеальних: болотиста місцевість, у грунті — торф. Але будувати можна. Раніше он дитячий садок звели. А щоб він стояв, мов на скелі, піщану подушку під фундамент у залізобетонний пояс взяли, а інший об'єкт — готель — на палях зводиться. Можна було б і школу отаким робом будувати. Та проектантам забаглося чогось оригінального. Щоб довкола язиками прицмокували.

— А навіщо нам отой залізобетонний пояс навколо подушки? — не так запитала, як відповіла автор проекту М. А. Кукуй.— Треба економити у великому і малому.

— І справді! — підтримала її керівник групи конструкторів Р. К. Вовк, після чого клацнула кілька разів на мікрокалькуляторі і додала: — Ось, будь ласка: розрахунки показують, що вистачить самої піщаної подушки.

— Звичайно, вистачить! — погодився головний інженер конструкторського відділу В. Г. Бондаревич.— Стоятиме школа, як милесенька, на самій подушці. Без різних там залізобетонних надмірностей.

Аргумент видався усім залізобетонним, і замовник — управління капітального будівництва міськвиконкому — схвалив проект, передавши його генпідрядчику — тресту «Волиньпромбуд» — для реалізації.

Будівельники покрутили креслення в руках, похитали головами. Їм, навпаки, здалося, що піщана подушка не втримає будівлі. Грунт просяде — і тоді... Свої міркування виклали на папері. Та проектувальники й замовники розгнівалися:

— Що ви петраєте в арифметиці! Чого ви зі своєю технологією лізете? Кожний метр поясу коштуватиме зайвих п'ять карбованців, а державні гроші треба берегти, себто будувати добротно й дешево.

Оскільки проти добротності будівельники не заперечували, незабаром на об'єкті закипіла робота. А ще через деякий час, першого вересня 1985-го року, школа прийняла 1300 учнів. Та не встигли першокласники освоїти буквар, як скрізь почало тріщати, скрипіти, дзенькати,— і на стінах з'явилися перші тріщини. Спочатку вони були невеликі, та трохи згодом крізь них можна було виглянути на вулицю.

Довкола зацмокали язиками:

— Ого-го! Оце утнули будівельнички. Хто ж за мільйон шістсот тисяч карбованців, затрачених на оце одоробло, відповість?

Спочатку всі погляди зосередилися на головному інженерові управління «Житлобуд-1» тресту «Волиньпромбуд» В. Д. Зубкові — як відповідальному за безпосереднє виконання робіт.

Чоловік бив себе в груди, клявся, що будівництво велося згідно з проектом, а недоробки — не здана своєчасно зливна каналізація, відсутність гарячої води на харчоблоці — до тріщин не мають ніякого відношення, але йому не вірили. А не вірили тому, що в такому разі треба було б шукати іншого винуватця. А стати винуватим нікому не хотілося.

Начальник управління капітального будівництва міськвиконкому (УКБ) М. О. Приймачук (нині він пішов угору — очолює обласне УКБ), щоправда, змушений був заявити через місцеву пресу: «Школа споруджувалася на болоті. Враховуючи це, проектувальникам необхідно було передбачити монолітний залізобетонний пояс». (Немов Микита Олексійович особисто не підтримував конструкторів, агітуючи за здешевлення будівництва). А проектувальники — мов води у рот набрали.

Тим часом приміщення нової школи продовжує тріщати по всіх швах. Щоб зупинити руйнування будови, треба посилити простінки.

Влетить це діло в копієчку — у сто разів більшу, ніж коштував би залізобетонний пояс. А де її взяти? Тим паче, що борці за таке от «здешевлення» будівництва свої гаманці розкривати не поспішають. Звикли, мабуть, що сумнівні ініціативи ані морально, ані матеріально їх не зачеплять.

Погана, прямо скажемо, звичка. Пора б уже від неї відучити.

А. ЖИТНИК.

ФРАЗИ

● *Розуму не позичають, але чужим розумом, буває, живуть.*

● *Як тримати ніс за вітром, коли вітер у голові?*

Йосип ТЕПЛИЦЬКИЙ.
м. Могилів-Подільський.

● *Діловий сон — це сон на роботі.*

● *Службове розлучення: Слово розійшлося із Ділом.*

Юхим МОСТОВИЙ.
м. Харків.

РУБАЇ

Перебудова йде, і гріх тут нарікати:
Удосконалюються методи і штати.
Але помітить я ще й інше встиг:
Удосконалюються та́кож бюрократи.

Нарешті книгу жінці я купив
Про страви найсмачніші — диво з див.
Вона лежить, захоплено читає,
А я в їдальню йду, як і ходив.

Футбольний матч дивився я учора:
Нагадував він бій тореадора.
Мав рацію глядач, як вимагав
На поле, крім судді, ще й прокурора.

Володимир ДУГАР.

ПОСТРІЛИ З ЛУКА

● *Дурість іноді екзаменує мудрість.*

● *Нелегко спровокувати хама на ввічливість.*

● *Конкурс егоїстів: хто більше любить свою сорочку?*

Дмитро АРСЕНИЧ.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

НЕОПЕРАТИВНА ФЕМІДА

Чи не зі шкільної лави нам відомо: якщо був злочин — неодмінно буде й покарання. Невідворотність його неминуча... І ця ось історія зайвий раз про це свідчить.

Мешканець одного із сіл Івано-Франківської області громадянин Г. (з морально-етичних міркувань не станемо називати його прізвища) у боротьбі із зухвалим зеленим змієм явно переоцінив власні сили. За що негайно ж і поплатився. Оскільки той зухвалець безжально звалив свою чергову жертву прямісінько на бруківку. Після чого громадянин Г. потрапив туди, куди, зрештою, у фіналі подібних зустрічей і потрапляють усі переможені,— до медвитверезника. У даному разі перед ним гостинно розчинив двері названий заклад у місті Берегове Закарпатської області.

Тільки на ранок громадянин Г. завдяки старанням працівників витверезника уже міг цілком самостійно пересуватися, за що мав сплатити п'ятнадцять карбованців тридцять копійок. Проте саме цієї суми у кишенях громадянина Г. не виявилося. Не виявилось її і в подальші дні й навіть тижні.

І ось 4 лютого 1981 року керівництво берегівського медвитверезника вирішило більше не чекати, поки прокинеться совість у колишнього клієнта, і передало на нього справу в суд за місцем проживання, а саме — до Рожнятівського народного суду Івано-Франківської області.

Минув час... І з ним багато чого змінилося. Приміром, громадянин Г. встиг не тільки вийти на пенсію, а й... Та надамо краще слово документу, який все ж таки надійшов на ім'я начальника берегівського медвитверезника.

«Рожнятівський народний суд Івано-Франківської області повертає без виконання виконавчий лист про стягнення з громадянина Г. 15 крб. 30 коп. в зв'язку з тим, що боржник помер 6.09.1986 р. Додаток: виконавчий напис № 472 від 4.02.1981 р.

Голова Рожнятівського районного народного суду М. Ф. Сірко.

Судовий виконавець Н. М. Лахманець».

Отже, як бачимо, караючий меч Феміди хоч і не завжди з належною швидкістю, але, в усякому разі, таки ж невідворотно піднімається над головами порушників. І якщо в даному випадку він не опустився, то тільки через не залежні від нього обставини...

Ю. ІЩЕНКО.

ВІТАЄМО

письменників — лауреатів Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка

поетесу Ліну КОСТЕНКО

прозаїка Олексія ДМИТРЕНКА.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Треба повідомити в обехеес, бо цей тип навіть нам нічого не залишить!..

Мал. А. ЯЩЕНКА

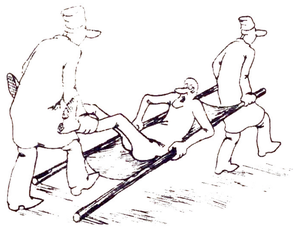

Без слів.

Мал. Р. ДРУКМАН

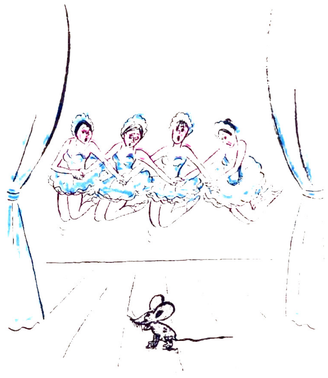

Без слів.

Мал. О. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. В. СОЛОНЬКА

Мал. В. МИЛЕЙКА

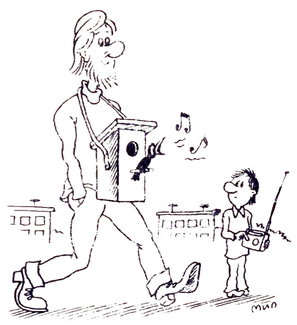

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

Лотерея у вузькому колі

Мені в лотерею ніколи не щастило. Правда, у грошово-речову якось таки вдалося карбованця виграти. А декотрі ж тільки те й роблять, що виграють. Не встигнуть у «Спринті» відзначитись, як уже треба бігти по «Спортлото» виграш одержувати. Бувають же такі щасливі люди!

Отож, коли на Ворошиловградщині мені розповіли про абсолютно безпрограшні книжкові лотереї, які тут постійно розігруються,— я вухам своїм не повірив. Примчав у облспоживспілку.

— Люди добрі,— гукаю,— а де тут у вас розігруються вітчизняні та зарубіжні класики?

— Скрізь. У будь-якому районі,— люб'язно підказав мені голова облспоживспілки Микола Григорович Усов. — Аякже: наша мета — «глаголом жечь сердца людей» по всіх населених пунктах області. Тільки не кричіть дуже голосно, бо наша лотерея великого шуму не любить.

Не кричати, подумав собі, це можна. Тим більше, що у першому ж районі, куди вдалося потрапити, переконався: передплатні видання розігруються в цілковитій тиші. Жоден книголюб у Станично-Луганському районі і гадки не має, що вже повним ходом розігрується, скажімо, Джон Голсуорсі або Віль Ліпатов. Ні об'яв, ні оголошень. Усе мовчки. Без ажіотажу.

— Як би й мені зіграти? — питаю в магазині.

— А ви хто такий?

— Ніхто,— відповідаю. — Просто дуже полюбляю художнє слово.

— Ге-е, цього недостатньо.

Отакої. Не вдалося мені відчути на собі ласкаву посмішку фортуни. Спину лише й побачив. Сюди тикнувся, туди сунувся, а воно, виявляється, уже все розіграли.

— Не вмієте грати. А в нашому районі є такі гравці, що ого-го!

Коли придивився — і справді. Ну просто аси. Грають окремі особи так, що практично жодного промаху. Мало яка передплата мимо них проскочить. Гортаєш отак у магазині квитанції і весь час одні й ті ж прізвища здибуєш: Єна, Зінченко, Власов. У зворотньому напрямку почнеш переглядати, то й знову: Власов, Зінченко, Єна.

Аби не інтригувати читача подібним лотерейним феноменом, поясню, що на Ворошиловградщині призвичаїлись передплатні видання розігрувати у вельми вузькому колі. Зокрема, у Станично-Луганському районі: Зінченко — перший секретар райкому партії, Власов — голова райспоживспілки, Єна — голова РАПО.

Триває, приміром, передплата на Олександра Беляєва. От з усього чималого читацького загалу району і тягнуть своє щастя лише названі вище особи. Коли ж до Юрія Бондарєва діло доходить, то й знову в перших лавах усе ті ж прізвища. Чи то Чарльз Діккенс, чи Уільям Фолкнер або Валентин Катаєв — усе одно квитанції на передплату ніяк не обминуть керівних районних кадрів. І що цікаво: примірників передплатних видань мало не півтори сотні, а комбайнерам, ланковим, агрономам, сільським вчителям лише куций хвіст перепадає. Мало не дев'яносто відсотків залишається у райцентрах. І пече глагол здебільшого серця керівників районного масштабу.

Буває, правда, що і якомусь корінному жителю обласного центру закортить урвати від суто сільської передплати якусь дещицю. Будь ласка! Скільки завгодно! Аби товариш був керівний. Скажімо, заступник голови облспоживспілки з питань будівництва чи з кадрових питань. А, може, й інша, але все одно поважна особа.

— Беріть. Хіба нам жалко. Ми — трохи, ви — трохи. А щоб повна соціальна справедливість у цьому ділі була, то й на село дещо підкинемо. А чого ж. От, скажімо, брошурку про те, як боротися з довгоносиком. Нехай підвищують трударі ланів свій фаховий рівень, аніж Симоновим чи Шукшиним голови забивати.

Біда тільки в тому, що навіть таку глибоко популярну брошуру нікуди «підкидати». Бо, крім райцентрівських книжкових магазинів, інших в районі катма. Хочеш книгу придбати, то паняй кілометрів за сорок до Мілового або Марківки. Тобто, до райцентрів. Але там — лотерея.

У Новопсковському, Слов'яносербському, Біловодському районах навіть цілі гори літератури накопичилися. По кілька місяців лежать передплатні видання Грибачова, Шолохова, Федорова, Казакевича, Кожевникова, Фолкнера тощо.

— Лежать, бо ще не одержали вказівок, хто має їх виграти. От як вирішать нагорі, ми відразу й передплату на цих щасливців оформимо,— пояснюють у магазинах.

Тільки кажуть це пошепки. Бо, не дай боже, почує широкий загал шанувальників красного письменства, то дивись — передовик-механізатор і собі захоче що-небудь із класики оформити. А як же тоді бути деяким районним керівникам, які відразу передплачують по десять, п'ятнадцять і більше видань?..

Отак і мені не пощастило з лотереєю. Зібрався вже було залишити гостинну Ворошиловградщину, аж гульк — здоровезне оголошення біля центрального ринку: «Обласний ярмарок!»

На ярмарку як на ярмарку — ніде ступити. І з Біловодська, і з Слов'яносербська, і з Станично-Луганська — звідусіль прибули машини. Книжок — ціле море. Отих самих книжок, що свого часу їх із Ворошиловграда розвезли по райспоживспілках, аби ті, у свою чергу, донесли їх до сільського читача. Скажімо, у колгосп імені Кірова або «Жовтень», куди за останні півтора-два роки жодна автолавка поганенької брошурки не привозила.

Та, замість колгоспів і віддалених бригад, котять автолавки з книжками знов до обласного центру. Так воно простіше, клопоту й мороки менше. Тут народу товчеться он скільки — туди-сюди, дивись, і план виконасш. А сільський житель — він як-небудь і без художнього слова проживе. Невелика цяця. Потерпить.

І. ЛАГОЗА,
спец. кор. Перця.

Ворошиловградська область.

Мал. А. ЮНА

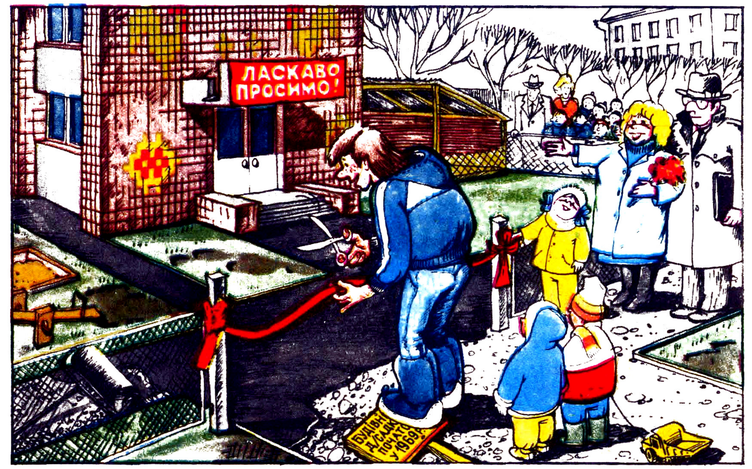

— А стрічку переріже Грицько, який був першим у черзі в новий дитсадок.

УЧОРАШНІЙ БОРЩ

УСМІШКА

Причаївши усмішку в куточках губ, Марія діловито перепитала Ганну:

— Не їсть, кажеш, учорашнього борщу? І мій не взявся б за ложку, бо у свіжому і смак не той, і вітамінів більше.

— О, о, так і мій заявив мені вранці,— зітхнула Ганна.— З холодильника, бач, йому поперек горла стає. Ніби я сиджу вдома без роботи і тільки тим і займаюся, що кожен день свіжі борщі варю.

— А ти не вари. Ти вчорашній в іншу каструлю перелий і сміливо став на плиту.

— А не здогадається?

— Ніколи в світі! По своєму Василеві знаю. Якщо в доброму гуморі, хвалиться: «Такий нюх маю, що вийду за поріг і чую: моя мати в Бершаді котлети смажить». Теж мені нюх: позавчорашні котлети трощить, аж за вухами лящить.

— Піду й собі спробую.

За годину Ганна влетіла в сусідчину світлицю.

— З'їв! Цілий полумисок. Ще й добавки попросив. Каже: «Що борщ, то борщ. Не те, що вранці». А за шапку мало не розцілував.

— Яку шапку? — жваво поцікавилася Марія.

— Та оце купила позавчора в сільмазі. За п'ятнадцять карбованців. Зиркнув Петро на ціну — заверещав: «У такій шапці лише на коноплях горобців лякати». Так ото я, поки борщ кипів у новій каструлі, пришила до шапки іншу етикетку. Вже на сорок п'ять карбованців. «Оце шапка! — кинувся до дзеркала Петро.— У ній і на нараду в район не соромно їхати». Збираюся оце таким робом ще й костюм купити. У тебе немає, випадково, шикарної бірки?

Никанор ДУБИЦЬКИЙ.

смт. Муровані Курилівці
Вінницької області.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Нічого не поробиш, колего: держприймання — справа серйозна.

ПЕРЧЕНЯ

Юні друзі!

Сьогодні ми з котиком Мурчиком запросили у гості свого давнього веселого приятеля — журнал «Барвінок». Ох і цікаво ж ми провели з ним час! Багато дотепних оповідок, віршиків, скоромовок, малюнків приніс «Барвінок» нам у дарунок. На цій сторінці ви прочитаєте й побачите деякі з них.

ПЕРЧЕНЯ.

ВЕСЕЛІ СКОРОМОВКИ

Євген горіхи роздає:
— Оце моє, оце твоє...
— А це чиє?
— Це теж моє!
Ти ж бач, горіхів не стає...
А в вас такий Євгенко є,
Що так горіхи роздає?

●

Фарбував Федько фанеру,
Фарбу взяв фіалкам в тон —
У шофера-фантазера
Фіолетовий фургон!

Любов ПШЕНИЧНА.

ГАЛЯ-НЕВСТИГАЛЯ

— Галю, вставай умивайся
Та швидше до столу!
— Галю, мерщій убирайся,
Бо спізнишся в школу!

Галя вилежує, ніжиться
і позіхає,
Довго з портфелем вовтузиться
І — не встигає.

В школі дзвінок продзвенів
І давно почалися уроки.
А коридором — чиї то? —
Лунають поспішливі кроки.

Клас уже знає:
Це знову спізнилася Галя.
Ні, недаремно прозвали її
Невстигаля.

Олег ОРАЧ.

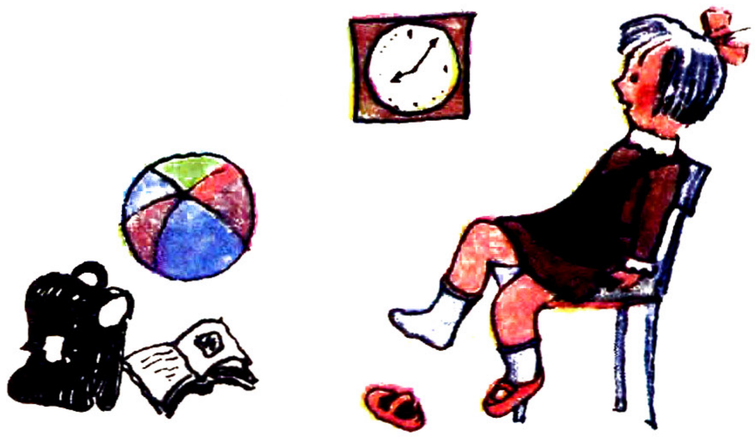

МИШКОВІ КРОСОВКИ

У нашому таборі сьогодні крос. Звичайно, переможцем буду я. Бо знаю, хто і як бігає.

А тут ще Мишко — він у нас в табірній стіннівці за фотографа — сказав, що фотографуватиме переможця. Якщо вийде гарна фотографія, то навіть у «Зірку» пошле.

— То фотографуй мене! — сказав я йому.— Я стану переможцем!

— От коли станеш, тоді й сфотографую,— відповів він.

— Ну, гаразд,— кажу.— Тільки дивись, щоб гарний кадр зробив!

І тут я звернув увагу на його кросовки. Вони мені дуже сподобались. По-перше, зовсім новенькі, аж блищать. По-друге, страшенно симпатичні: самі білі, а на них різнокольорові смужечки.

— Слухай,— кажу Мишкові,— дай-но мені твої кросовки — крос пробігти!

— В тебе ж свої є! — здивувався Мишко.

— Мої, бач, які — старі і негарні. А ти ж мене фотографуватимеш...

Те, що Мишкові кросовки замалі для мене, я відчув зразу, як тільки взув їх. А коли після старту почав бігти — одразу натер пальці. Спочатку я терпів, а далі вже й зашкутильгав.

Бачу — один за одним мене обігнало кілька хлопців... Що робити?

Зупинився я, зняв Мишкові кросовки — наче на світ народився! І щосили як дремену! Всіх перегнав! Так, босий, з Мишковими кросовками в руках, і прибіг до фінішу. Отоді Мишко й клацнув фотоапаратом.

— Молодець! — каже.— Дотримав слова! Як тільки зроблю фото, так і дам тобі!

Тут я згадав, що Мишко збирається фотографію в газету послати, і кажу:

— Тільки в газету не посилай! Що це за кадр: переможець, а босий. Не надрукують.

— Ще й як надрукують! — усміхнувся Мишко.— Я до неї смішний підпис придумаю.

І пішов проявляти плівку.

Анатолій САВЧУК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

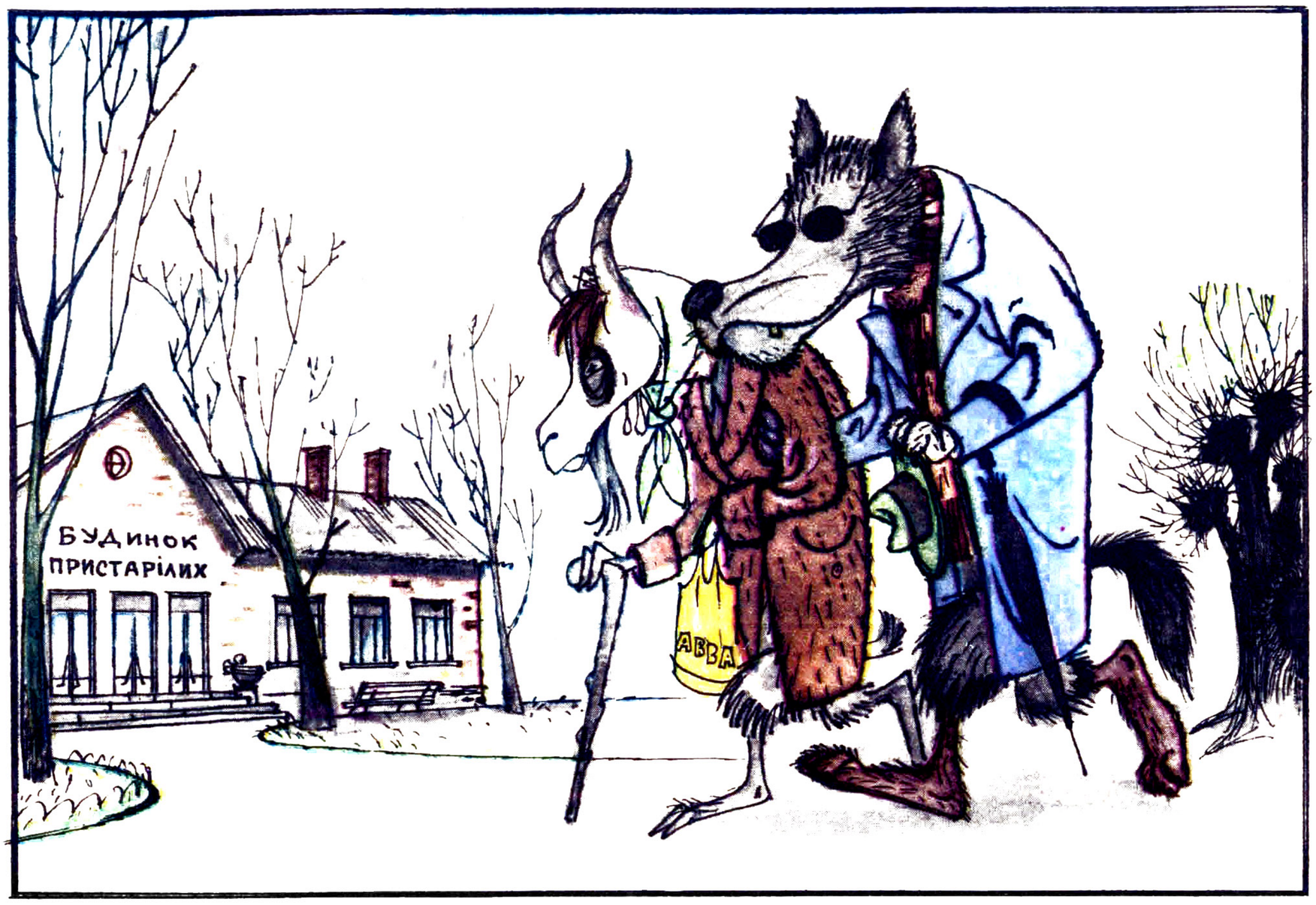

— Шкода, що я не з'їв колись твоїх козенят: не відправили б вони оце тебе в будинок престарілих.

ЧОЛОВІЧА РОЗМОВА

ГУМОРЕСКА

— Мамо, ми з Оленкою вирішили одружитися...

— Що? Що?! — стрепенулася мати. — Одружитися? Це з тією самою, що ви зустрілися на вступних іспитах і разом успішно провалилися? А як же ви жити будете? Вам же вчитися треба! Вчи-ти-ся!

— То ми будемо... Спочатку попрацюємо де-небудь, а потім знову будемо вступати...

— А якщо знову не вистачить бала?..

— В армію служити піду.

— Ну, знаєш!.. Він в армію, а дружину на мою шию? Це вже занадто! Зараз батько з роботи прийде, він з тобою поговорить.

Прийшов батько.

— Послухай свого синочка! — кивнула і, щоб не заважати чоловічій розмові, вийшла на кухню.

Із-за стіни чулося буботіння Сергія. «Зараз,— подумала,— чоловік обірве сина і скаже рішуче слово». І згодом воно пролунало, щоправда, не дуже різке. «Стримався,— радо подумала дружина. — Повчає». Потім ще щось сказав Юрко. Знов — батько. І все.

— Ну, то що? — зайшла мати. — Розповів?

— Розповів,— мовив Сергій.

— Все?

— Все.

— А тато що?

— А нічого.

— Як то нічого?!

— А отак. Послухав, покивав головою, махнув рукою...

— І нічого не сказав? Нічого не спитав? Не поцікавився?

— Чого ж, спитав...

— Що?

— Спитав, як зіграли київське і мінське «Динамо»...

Леонід ФЕДОРУК.

м. Київ.

АРГУМЕНТИ

— Степанчук! Куди поспішаєш?

— Майстер послав цвях знайти. На сто міліметрів. У нас такого нема. Побіжу до сусідів.

— Сідай. Прохолонь.

— Та мені ж треба...

— А може, вже й не треба. Може, твій майстер уже забув, за чим тебе послав. Може, твого майстра самого... кудись послали. Тільки дурно бігатимеш.

* * *

— Іване Романовичу! Ви обіцяли на районній нараді, що з кожного курячого яйця вилупите по двоє курчат. На що ви, власне, розраховували?..

— На яйця з двома жовтками.

Отож — вчіться аргументувати!

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Нарікання споживачів на продукцію Валківської пекарні (Харківська область) для дирекції були настільки звичними, що не викликали у неї ніяких емоцій. Там продовжували спокійнісінько випускати те, що язик не повертався назвати хлібом. Кінець кінцем обурені покупці висловили свої емоції у листі до Перця. А Перець поділився ними з керівниками Валківського райвиконкому.

Голова райвиконкому М. Д. Ясир повідомив, що за листом вжито відповідних заходів. Звільнені з посад директор пекарні Л. Ф. Московченко та майстер Н. Г. Пелюшенко, технолог Н. І. Ульяницька понижена в посаді. У цьому році пекарню буде реконструйовано, на що виділено 80 тисяч карбованців.

Народні усмішки

А ЩО ПІСЛЯ!

— Чув, що поет Н. досяг у свої сорок років вершини майстерності?

— Чого тебе хвилює цей факт?

— Цікавлюся, що він далі робитиме.

— Як що? Мабуть, те, що роблять альпіністи, досягнувши вершини...

Повідомив М. АВРАМЕНКО.

м. Кременчук.

ПЕРЕД ВЕСІЛЛЯМ

— Мамо, одружуюся з Марком! Він чудовий: не п'є, не палить, не має ніяких вад...

— Ти божевільна! А за що ж будеш його сварити?

НАСЛІДКИ ОПЕРАЦІЇ

— Як почуває себе твій брат після операції?

— На жаль, виникли ускладнення...

— Які?

— Одружується з медсестрою.

НЕВЕЛИКІ ВИТРАТИ...

— Маріє, ти багато витратила, доки навчилась керувати автомашиною?

— Ні! Тільки дві автомашини...

Повідомив Л. РЕЗНИЦЬКИЙ.

м. Харків.

ПРО ВИНАХІДНИЦТВО

Діалог

— На рівні винахідницька робота!
А масовість яка!..
— Не говори:
Не встигне автор розтулити рота —
Вже «Еврика!!!» кричать співавтори.

Микола БІЛОКОПИТОВ.

ТОРЖЕСТВО СПРАВЕДЛИВОСТІ

Чимось іншим, ніж звичайнісіньким (хоча й прикрим!) недоглядом властей, це важко пояснити: донедавна деякі громадяни ФРН час од часу ставали жертвами несправедливості.

Та нарешті, слава богу, і тут на краще змінилося. Ні, йдеться не про тих, хто на певні речі та явища дивиться не так, як то декому хотілось би, має про них свою думку. По відношенню до них несправедливо було б про недогляд властей говорити: за ними наглядають (візьмімо, наприклад, західнонімецьких учасників антивоєнного руху, не кажучи вже про західнонімецьких комуністів), тут нічого не змінилося: як і раніш, вони у будь-який час можуть роботи позбутися, стати жертвами горезвісної «заборони на професії». Ні, не про них ідеться. Йдеться про недавню несправедливість по відношенню до західнонімецьких «охоронців порядку». І то ось чому.

Коли поліціянт, скажімо, на вулиці чи там деінде за порядком пильнує, то, звичайно, не без того, що і йому, бува, доводиться когось кийком поблагословити. Але ж це, що не кажіть, зовсім не те, що на розгоні демонстрації потрудитися!

А от саме цього власті й не враховували.

Нарешті федеральний уряд спохватився: прийняв рішення, за яким поліцаям, що брали участь у розгоні демонстрацій, за кожну таку «операцію» до основного окладу належиться доплату видавати.

Газета «Франкфуртер рундшау» повідомила, що в ФРН цю надбавку уже й охрестили, давши їй (хоча, щоправда, й не офіційне, зате влучне) ймення — «доплата за кийки».

Справедливість восторжествувала.

Хоча, як нам здається, іще не зовсім. Бо, що не кажіть, а люди є люди — навіть за однаковими поліцейськими мундирами усе-таки різні вдачі людські таяться. Отож один «охоронець порядку» може так постаратися, так тим кийком поорудувати, що й рук не буде чути, а інший, чого доброго, тільки ніби розминку гімнастичну зробить — лише пару-другу своїх співвітчизників оглушить. А оту надбавку — по півтори марки — обом одвалюй!

Д. МИТЮК.

Новий телесеріал «Америка», в якому Радянський Союз показаний «окупантом» Сполучених Штатів, прогресивна громадськість світу розцінює не інакше, як великомасштабну політичну диверсію проти політики розрядки.

Мал. В. СОЛОНЬКА

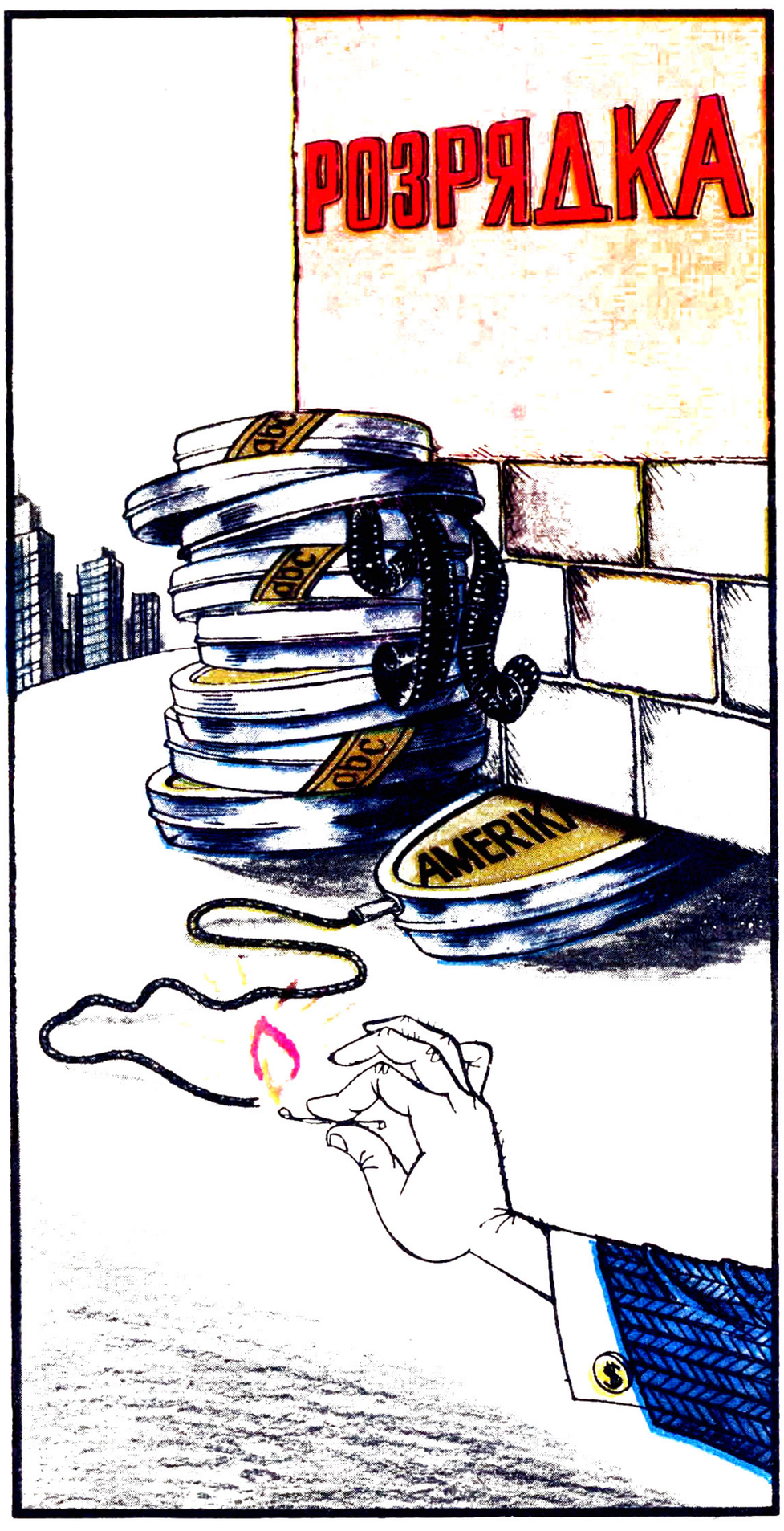

І СМІХ, І ГРІХ

ПІЛЬГА «БЕЗРОБІТНОМУ»

23-річний син багатого промисловця Тіссена був затриманий лондонською поліцією за те, що напідпитку сів за кермо свого автомобіля й виробляв ним на вулицях кренделі.

Лондонський суд засудив порушника до грошового штрафу й на рік позбавив його прав водія. Отут Тіссен-молодший оголосив себе безробітним і попрохав суд про полегкість: щоб штраф і судові витрати (загалом, як на наші гроші, близько 250 карбованців) йому дозволили сплатити на виплат. До безробітних же нащадок сталевого магната приліпив себе на тій підставі, що він, бачите, за своє життя іще ніде й ніколи не працював. Суд зважив на це — пішов назустріч «безробітному».

Справедливість, як бачите,— понад усе!

ПАПЕРОВА ПОЛІЦІЯ

Виявляється, що й така може бути. І навіть дуже успішно діє...

У торговельних залах 150 шведських універмагів з'явилися фігури поліцейських, зроблених у натуральну величину з папʼє-маше. Кількість крадіжок у цих магазинах зменшилася одразу аж на 70 відсотків.

ГОЛОВНЕ — САМОВЛАДАННЯ!

Одна туристична компанія у Нью-Йорку запрошує усіх бажаючих на веселу подорож літаком у Кенію, щоб зробити там кілька прогулянок із фотоапаратом по національному парку Маунт-Кенія, де тварини живуть на волі. Разом із квитком на літак кожному туристові вручають інструкцію: «Як поводитися при зустрічі з дикими тваринами». У розділі «Носороги» можна, зокрема, прочитати таке: «Не виключено, що ви зустрінетеся на стежці з носорогом. Взагалі, американці не звикли поступатися ні перед ким, але в даному разі це слід обов'язково зробити і негайно зникнути зі стежки. Якщо ж це виявиться неможливим і розлючена тварина кинеться на вас, не втрачайте самовладання — швидше хапайте носорога за висолоплений язик. Носоріг одразу ж збагне, що жарти з вами — погані».

ПАМ'ЯТНИЙ ПОЦІЛУНОК

Опираючись на свій багатовіковий досвід, людство дійшло висновку, що перша любов запам'ятовується на все життя. Те ж саме і про перший поцілунок сказати можна. Поцілунок же, про який оце ідеться, для італійця К. Ло-Ріццо був, як можна здогадатися, не першим. Але видався він для нього дуже пам'ятним, навіть більше, ніж перший.

Сталося це наприкінці другої світової війни. Ло-Ріццо (тоді — військовий пілот) поцілував на вулиці свою наречену. Затриманого патрулем закоханого пілота звинуватили в аморальній поведінці у громадському місці й засудили до трьох місяців ув'язнення.

Після війни наречена Ло-Ріццо стала його дружиною, сам він — учителем. А в 1970 році, у зв'язку з новим законом, Ло-Ріццо звернувся із проханням, щоб йому встановили пенсію як колишньому військовослужбовцеві. І став таки пенсіонером.

Багато чого, значить, змінилося. А пам'ять про той поцілунок не тьмяніє. І не тільки тому, що спогад про нього пов'язується із спогадом про буцигарню: через півтора десятка років по тому, як колишній льотчик став військовим пенсіонером, італійські фінансові органи дізналися про скоєний ним під час війни «злочин» і, посилаючись на закон від 1928 року, позбавили його тієї пенсії. Тут, як бачите, чорта лисого забудеш. Якби навіть і хотів, так не дадуть — нагадають. Бо, на додачу до всього, од Ло-Ріццо іще й зажадали, щоб він повернув державі 13 мільйонів лір, які йому «незаконно виплатили».

Мал. В. ГЛИВЕНКА

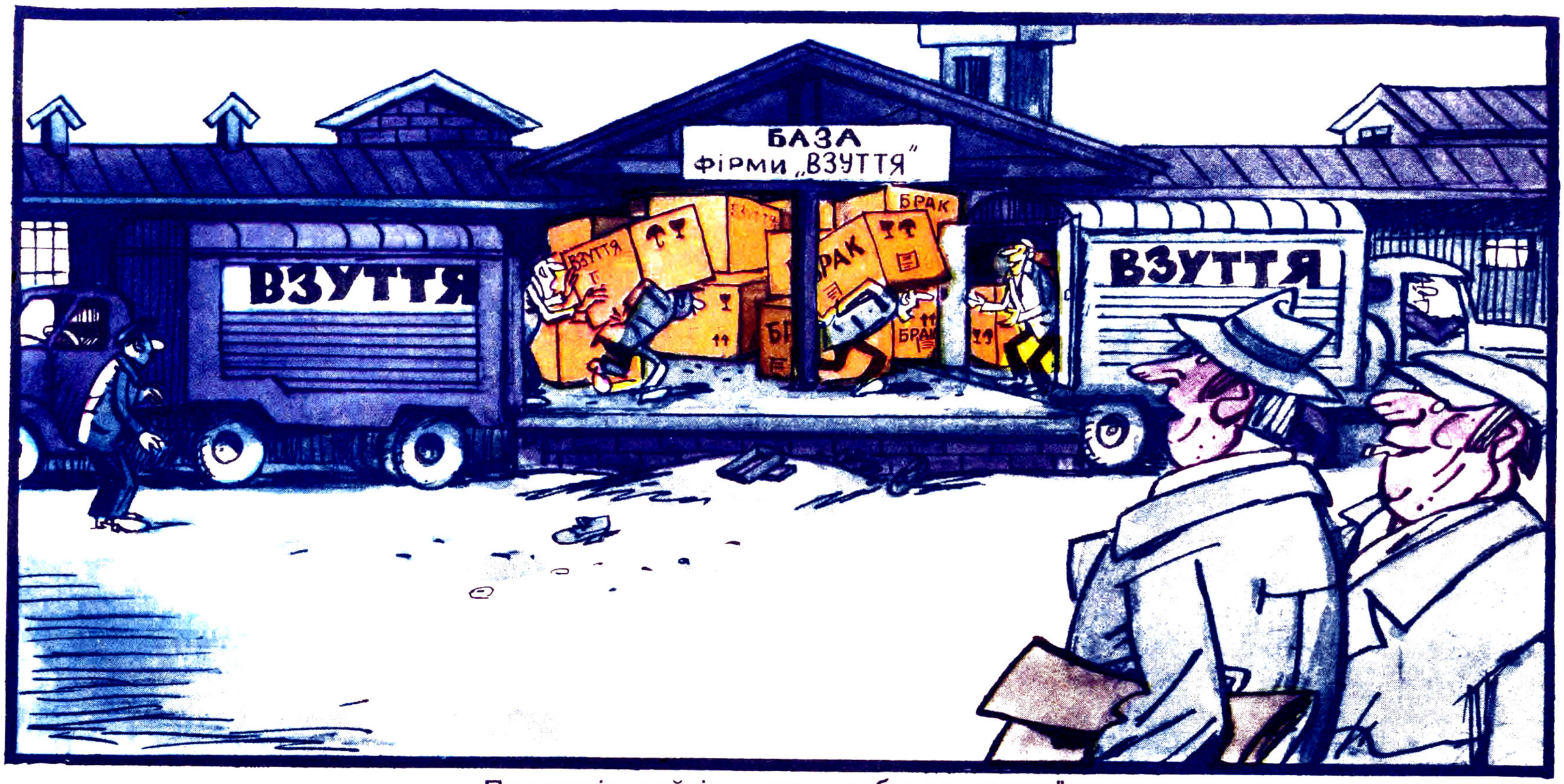

— Порожніх рейсів у нас не буває: туди їдемо з продукцією, назад — з рекламаціями.

Друже Перче!

Може, тобі не відомо, що село наше Таборівка тягнеться на кілька кілометрів. (Люди так і кажуть: Таборівка-один, Таборівка-два, або колгосп імені Леніна — Таборівка-три). Так от нам, «таборівцям номер три», кожний камінець на цих кілометрах знайомий, оскільки ми змушені пішки добиратися до центральної садиби колгоспу, щоб сісти в автобус і доїхати до райцентру. На всі наші прохання продовжити маршрут керівники автотранспортного підприємства № 14839 детально розтлумачують, що автобус у Таборівку ходить тричі на день — о сьомій, восьмій та дев'ятій годині ранку. І нікому не спадає на думку, на чому ми мусимо, виїхавши уранці, повертатись у село.

Отож, чи не можна зробити так, щоб відповіді, які ми одержуємо, були коротшими, а маршрут автобуса трохи довшим та зручнішим за розкладом?

Г. СТАВСЬКА.

Вознесенський район
Миколаївської області.

Думаю, ти погодишся з нами, що культурно-масову роботу на селі можна проводити і в культосвітніх закладах, і поза ними. А от керівники нашої сільради і колгоспу «Україна» уперто дотримуються думки, що цю роботу найкраще проводити в полі, на вулиці, на фермі, на майдані серед села, а без клубу можна взагалі обійтися.

На центральній садибі нашого колгоспу Будинок культури з червня минулого року закритий на ремонт, але ремонту й досі ніхто не починав і невідомо, коли він почнеться. На одному з відділків клуб закритий, бо перебуває в аварійному стані. А на другому відділку клуб хоч і не валиться, але в нього ніхто не ходить — приміщення не опалюється і нагадує швидше холодильник, аніж вогнище культури.

А. ГРАБ,
кіномеханік.

с. Водяне
Компаніївського району
Кіровоградської області.

Повір, ніхто так оперативно не приділяв мені увагу, як начальник відділу технічного контролю Старосамбірської меблевої фабрики В. Д. Палійчук. Не встиг я в кінці липня 1986 року написати на фабрику, що два лежаки типу «тахта» їхнього виробництва нікудишні (у однієї не було кріпильних болтів, а у другої — валика), як одразу ж отримав відповідь від тов. Палійчука, що все буде зроблено. Мені треба було лише письмово підтвердити згоду на валик іншої конструкції і надіслати номер контролера ВТК, який засвідчив якість лежака.

Я не менш оперативно виконав прохання. Та на цьому, видно, запаси уваги у начальника ВТК вичерпалися, бо досі я не одержав ні валика, ні болтів.

Чи не допоможеш дізнатися, Перче, що трапилося з таким чудовим майстром оперативного піклування?

М. ЛИТВИНОВ.

м. Луцьк.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

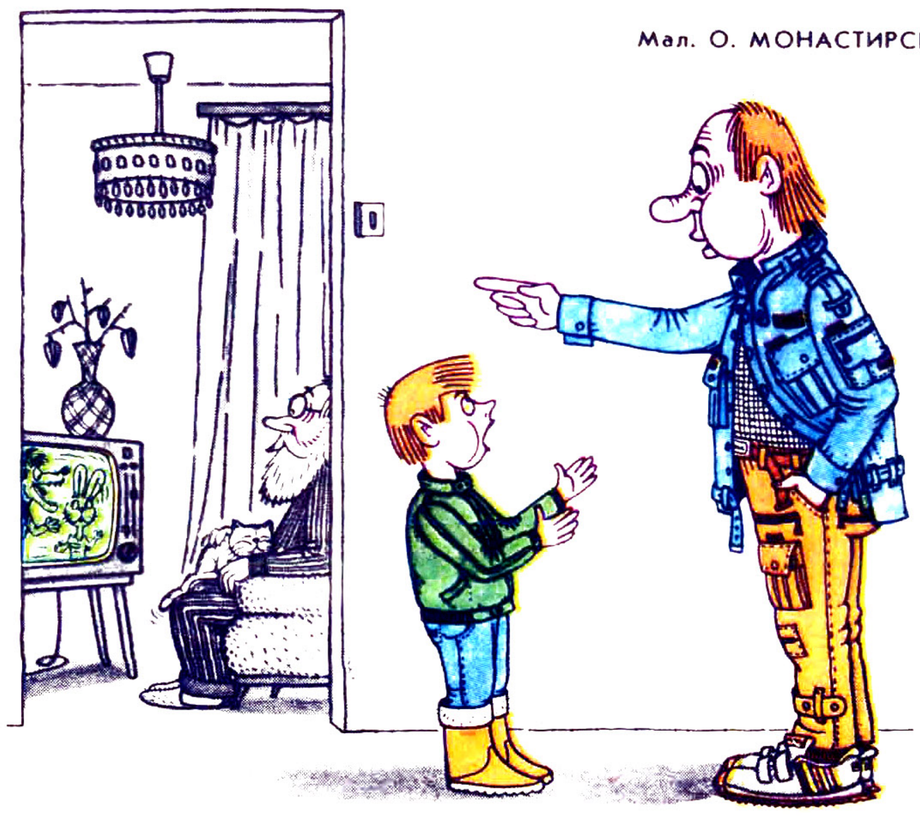

— Тату, дай грошей на морозиво.

— Попроси у дідуся, бо він мені самому дав лише на сигарети.

Страшне перо не в гусака...

«Їм надоїло коритися різним панам, і він вирішив втекти від жінки і матері, але правди все рівно не було».

«Одного разу, коли осавула сидів у пана, Микола з товаришами заховався за верби».

«Була ніч. Пан спав. Микола і його товариші вийняли вікно, побили його, що він аж утік на город. Це підтверджує, що Микола був проти панів».
(З учнівських творів).

Надіслала А. ФЕДІРКО.

«Жителям кімнати 302 Куреніку Р. В., Федіку С. П. всі 453 цех і Когуту М. С. (471 ц) за регулярне роспитіє спритних напитків винести паслєднєє предупрєждєніє. Всіх їх включити в комісію по боротьбі з п'янством в гуртожитку № 3 і направить на дисциплінарну комісію».
(З рішення засідання ради гуртожитку).

«Хочу впустить на квартіру одну дєвочку. Плата по договорености».
(З оголошення).

«На конвейєрі працюють 40 чоловік і всі жінки».
(Із замітки в газету).

Надіслав Б. НОВОСЯДЛИЙ.

ŠLUOTA

«Перець» завжди був радий вітати на своїх сторінках друзів із братніх республік: білоруський «Вожик» і молдавський «Кіперуш», грузинський «Ніангі» і киргизький «Чалкан», естонський «Піккер» й узбецький «Муштум», башкирський «Хенек» і татарський «Чаян»... Словом, усіх колег по перу. А у рік, коли уся наша країна святкуватиме 70-річчя Великого Жовтня, він тим більше радий зустрітися зі своїми побратимами. Бо, як мовиться у литовському прислів'ї: «Дружба і братство — це наше багатство».

Отже, як ви, мабуть, уже здогадалися,— сьогодні у нас гостює литовський сатиричний журнал «Шлуота» («Мітла»).

А. СТРАКШІС

Конкретна конкретність

ГУМОРЕСКА

— То що я хотів сказати?

Нічого особливого я не збирався вам сказати, і все ж мушу сказати, що відійшов той час, коли взагалі нічого не треба було говорити, саме тому зараз треба, як мовиться, брати бика за роги і тягнути (у президії — поблажлива посмішка, в залі — пожвавлення), і так тягнути, щоб конкретно було видно і того, хто тягне, і того, кого тягнуть, і особливо — за що його тягнуть.

Ось сидить товариш (конкретний жест у конкретному напрямку, і одразу всі почули, як муха від несподіваної тиші наштовхнулася на люстру), дозвольте, товариші, цього разу не називати його прізвища, але подібного більше не повториться (у залі загальне полегшене зітхання). Так ось цей товариш ніякий нам не товариш, тому що він, як ви знаєте, піклується лише власними інтересами, а це конкретно встановлено конкретними органами, скористався державною машиною, фірмою установи і, що найстрашніше,— відповідальною секретаркою (пожвавлення в залі і невеличкий переполох у президії), яка, як вам відомо, повинна займатися державними справами.

І ось цей товариш (головуючий хапається за голову, в залі хтось зойкнув) конкретно сам поїхав, конкретно захопив із собою оцю особу. Отож виходить, друзі (чутно, як у залі падає на підлогу крапля поту), що цей товариш зі своїми поїздками взагалі нам не товариш, про це я на весь голос заявляю з цієї високої трибуни, оскільки сьогодні ми вже не можемо передбачити, в який бік він поверне завтра, тому що, показуючи поворот ліворуч, завертає дідько його знає куди...

А ось недалечко від мене посміхається нам добре знайома всім товаришка (у залі хтось вигукує «о боже!», у президії: «Врешті-решт, всьому є кінець!»), але, як то ведеться у справжньому чоловічому товаристві, імені цієї жінки називати не будемо, як-не-як, ми джентльмени (жіноче зітхання). Так от, ця жінка, користуючись протекцією і службовою машиною чоловіка, за допомогою шанованого нами товариша (в залі — мертва тиша, а в президії — напруга високої частоти), який, повторюю, вже не є нашим товаришем, якщо поглянути на цю справу з позиції сьогоднішнього дня, при всьому чесному народі вивезла... Так, так, саме вивезла, а не винесла... Не будемо, друзі, уточняти, що саме, це не так важливо, але...

А оцей відповідальний товариш (у залі прокотився гамір, у президії — мертва тиша, перестрілка поглядами), який під машкарою байдужості спокійно спостерігає за деякими ще досі не викоріненими недоліками в нашому конкретному житті. Хоча в такому випадку він мав би навести належний порядок серед конкретних людей, а товариш (в залі — тиша, в президії — пожвавлення), прізвище його з відомих причин дозвольте не називати, свій службовий час використовує не так, як би того хотілося, навіть більше того (раптом комар уп'явся у вухо виступаючому, і він задумався)...

Гадаю, що (загальна тиша, лише оратор розгублено водить очима, начебто він щойно упав з неба на урочистий прийом)... що всі ми повинні наслідувати приклад товариша, я вам скажу конкретно, Яронімаса Трутовика (вказує на головуючого), який з усіх сил... всю свою енергію, який бореться, щоб ми з вами, щоб ви з нами, щоб ми всі... Ура товаришеві Трутовику!

То що я вам хотів сказати? Нічого особливого я не збирався сказати, і все ж я хочу сказати, що від сьогодні ми повинні без найменшого окозамилювання, без ніякого там серцебиття, без душевного болю безжалісно підняти батіг критики, щоб конкретно очиститися і звільнитися від усіляких міщанських сентиментів, від різного роду пролаз і вискочок та іншого, щоб змогли, щоб нарешті вирішували державні справи з державних позицій.

Конкретність, дозвольте вам доповісти, має бути вирішальним фактором у підвищенні продуктивності праці, яку треба підняти на такі висоти, на такі висоти...

Сподіваюся, прошу, вимагаю, навіть більше — благаю! — конкретної конкретності!

Саме цього я й зичу товаришу, який виступатиме після мене, конкретне прізвище якого вам назве головуючий.

Переклад з литовської.

Мал. А. УРБЕЛІСА

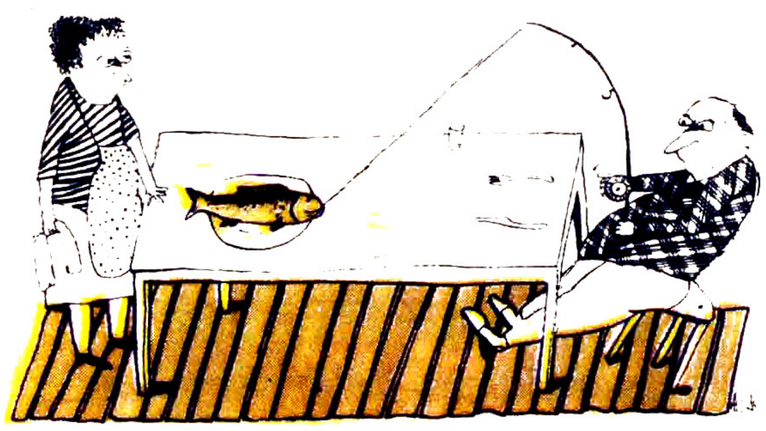

Без слів.

Мал. Г. САМУКАСА

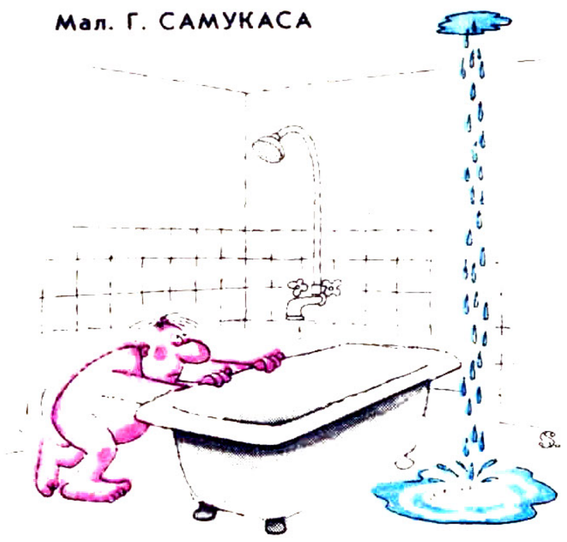

Без слів.

Мал. В. МІЗЕЛІСА

Без слів.

Мал. Ю. ВЕБЛАУСКАСА

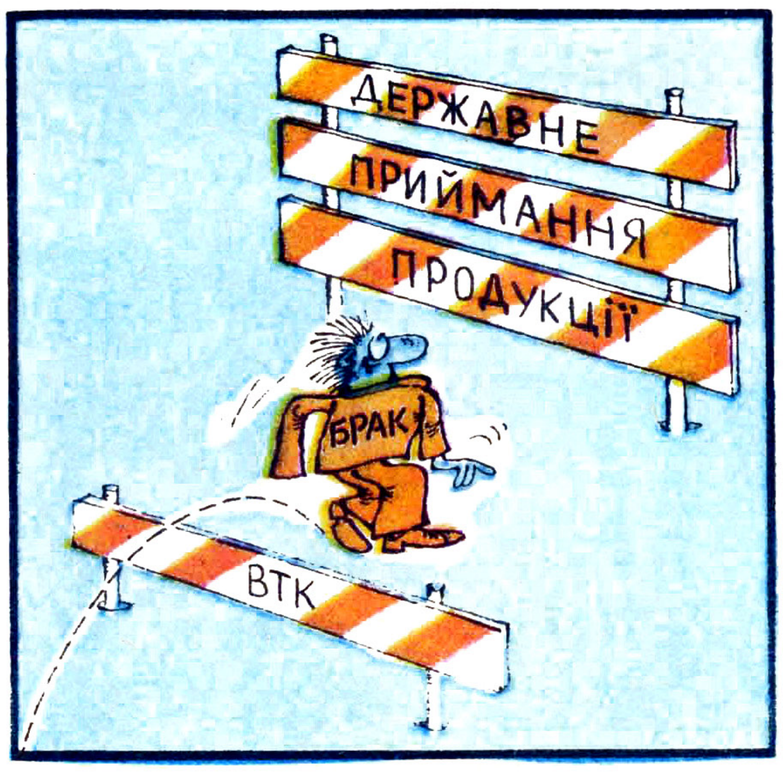

ТУТ ПІДІЙШОВ КІНДЗЮЛІС...

Покупець звертається до продавщиці:
— Скажіть, де сидить ваш директор?
Тут підійшов Кіндзюліс і запитав:
— А звідкіля ви знаєте, що він уже сидить?

* * *

До відомого поета прийшла молода жінка й мовить:
— Я залишила медицину і хочу стати поетесою. Так, гадаю, я принесу більше користі людям.
Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:
— Ви вже й так багато зробили для людей тим, що залишили медицину.

* * *

У колгосп приїхала комісія. Голова колгоспу, показуючи свиноферму, запитав:
— Ну, як вам подобаються наші поросята?
Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:
— А звідки вони можуть знати? Комісія ще ж не обідала.

* * *

Малий Юлюкас запитав батька:
— Тату, а хто такий шеф?
Тут підійшов Кіндзюліс і пояснив:
— Це такий чоловік, який завжди приходить на роботу пізно, коли ти приходиш вчасно, і завжди рано, коли ти запізнюєшся.

* * *

Розмовляють два колгоспники.
— Наш колгосп займає останнє місце в районі, а називається «Передовик». Мабуть, варто змінити назву.
Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:
— Не треба, адже назва й так пишеться в лапках.

Відповідь на фейлетон «Поганки в саду» («Перець» № 6 за 1987 рік), яку надіслав заступник голови Сумського облвиконкому І. Д. Голуб, викликала в редакції бурхливу суперечку. Одні вважали, що цей фейлетон товариш Голуб читав через рядок, інші — що через абзац. В тому, що у зміст його заступник голови не дуже вчитувався, всі були одностайні.

Справді, з одного боку І. Д. Голуб повідомляє, що наведені факти мали місце і працівник об'єднання «Електрон» І. І. Усик звільнив незаконно захоплену дачну ділянку. А з іншого, про подальшу долю водойми, яку заповзятливий дачник засипав землею,— жодного слова.

У фейлетоні розповідалося, що Усику свідомо потурали заступник голови профкому об'єднання «Електрон» А. В. Самсоненко і голова правління садівничого кооперативу А. М. Самохін. Проте Самохіну лише вказали «на наявність недоліків у веденні колективного садівництва».

Наприкінці відповіді І. Д. Голуб скрупульозно перелічує організації, що «брали активну участь у виявленні і усуненні недоліків у роботі садівничого кооперативу». Серед інших згадано і обласну інспекцію по охороні природи. Ту саму, що ось уже другий рік добивається і ніяк не може добитися усунення конкретного недоліку: рукотворної греблі через старицю Псла.

Отож будемо вважати, що хоч поганки із саду виведено, в самому саду порядку ще не наведено.

З ТЕЛЕТАЙПНОЇ СТРІЧКИ ТАП

Замітку «Приймаємо співчуття» («Перець» № 16 за 1986 рік) — про неякісне будівництво будинку № 15 по вулиці Маршала Конєва в Кіровограді — обговорено на зборах колективу будівельного управління № 1 тресту «Кіровоградміськбуд». Наказом по управлінню виконробу В. В. Войченку оголошено сувору догану.

Бюро міськкому партії за несвоєчасне усунення недоробок в цьому та іншому будинках притягло до партійної відповідальності керуючого трестом В. Д. Маракуцу, начальника та головного інженера будуправління № 1. Всі недоліки усунуто.

Про це сповістив редакції секретар міськкому партії Ю. Фоменко.

* * *

У відповідь на лист керівників Новоукраїнської заготівельної бази (Кіровоградщина), які скаржилися, що київське об'єднання «ВЕДА» ніяк не спроможеться замінити двигун на машині для сортування яєць (МСЯ-1М), штаб-квартира ТАП висловила припущення: тяганина трапилася з вини машини для сортування скарг на якість (МССЯ-1), яку, за неперевіреними чутками, встановили на підприємстві. І їй начебто за це оголошено догану. (Замітка «Пояснення ТАП», № 13 за 1986 рік).

Виконуючий обов'язки генерального директора об'єднання А. І. Шурпач повідомив, що це припущення неточне. Тяганина трапилася з вини заступника начальника ВТК В. М. Миколаєнка, майстра складального цеху І. С. Чуйка та начальника відділу А. С. Полянина. Їм оголошено догани. В сортувальній машині, придбаній Новоукраїнською заготбазою, встановлено новий двигун.

КРОКОДИЛЯЧІ СЛЬОЗИ

Очевидці розповідають, що коли начальника відділу постачання Олексіївського заводу будівельних матеріалів Василя Микитовича Плавка урочисто проводжали на пенсію, найгарячіше тиснув йому руку директор заводу П. П. Булах. Більше того, кажуть, ніби перед тим, як підписати наказ № 20-К від 26 лютого 1986 року про звільнення В. М. Плавка з посади у зв'язку з виходом на пенсію, він щедро окропив його скупими чоловічими сльозами.

— Якого працівника втрачаємо! — розчулено схлипував при цьому директор. — Фронтовик! Сорок один рік безперервного стажу! Жодного зауваження, самі подяки!

Не беремося стверджувати, що все відбувалося саме так, бо на тих урочистих зборах не були, не бачили також, у якому стані П. П. Булах підписував згаданий наказ. Зате достеменно знаємо: коли йому через кілька місяців подзвонили з об'єднання «Одесабудматеріали», що з «Перця» надійшла скарга на незадовільне забезпечення населення будматеріалами, і наказали негайно вжити заходів та проінформувати, директор вигукнув «Буде зроблено!», підсунув до себе чистий аркуш паперу і твердою рукою вивів: «За безвідповідальність начальника відділу постачання В. М. Плавка звільнено з роботи». І передав цю інформацію в об'єднання, хоч знав, що до названих у скарзі недоліків Василь Микитович має таке ж відношення, як до виникнення марсіанських каналів. А генеральний директор об'єднання «Одесабудматеріали» О. В. Демченко продублював це повідомлення у відповіді «Перцеві», яку ми опублікували в чотирнадцятому номері.

От і вийшло, що бездоганного працівника його ж керівник обпаплюжив перед усією республікою.

Будемо сподіватися, що найближчим часом матимемо можливість, у свою чергу, проінформувати не менш широкі читацькі кола, що трапляється з тими, хто з подібною легкістю ладен заплямувати добре ім'я людини.

ГОРОБЕЦЬ І ДЗЕРКАЛО

БАЙКА

Тож треба трапитись такому!
З госпмагу умивальник дід привіз додому —
Хороший, з дзеркалом, чистішим від зорі
(Те дзеркало було не без прикмети:
У ньому збільшувались явно всі предмети),—
І залишив покупку у дворі...
А Горобець, що з друзями сидів на вишні,
Злетів із гілки — та до дзеркала того:
— Який красивий я, ого!
І хвіст, і крила в мене, бачу, пишні!
А велетень який я, далебі! —
Сказав він сам собі. —
Що проти мене інші горобці —
Маленькі, невиразні стрибунці?
Не хочу їх я більше й знати:
Мені компанію не серед них шукати! —
І аж на самому вершечку вишні сів —
Подалі від знайомих Горобців.
— Здружуся,— вирішив,— з Орлами!..
Захоплений своїми мріями-думками,
Що гордо він ширятиме над світом,
Незчувсь, як хижий Кібець налетів,—
І бідолаха став йому обідом...

* * *

Безславний жде того кінець,
Хто в себе закохавсь, мов Горобець...

Петро КРАСЮК.

с. Висоцьк
Дубровицького району
на Волині.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Часто для того, щоб привернути до себе увагу, досить повернутися обличчям до людей.*

● *Щоб не втратити все у житті, треба не втрачати почуття міри.*

● *Дехто не лише вчиться, а й працює з відривом від виробництва.*

● *Одні все зберігають у пам'яті, інші — в ощадній касі.*

Т. ЙОСИПЕНКО.

Теми малюнків цього номера придумали: Р. Друкман, А. Рогоза, В. Кононенко, В. Солонько, А. Василенко, В. Новиков, Г. Мушкаєв, О. Монастирський, С. Вєткін, М. Литвин, О. Слуцький.

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Журнал «Перец» № 7 (1241)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 02.03.87. Підписано до друку 19.03.87. БФ 36127. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 224 500 прим. Зам. 01048.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © **Журнал «Перець» 1987 р.** Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

ПЕРЕЦЬ
№ 7 (1241)
КВІТЕНЬ
1987

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Підміняє...